

Bons polítics

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 30 d'agost de 2022

Enguany no cal que ens parlin d'una tardor calenta perquè ja en tenim prou amb aquest estiu. No tan sols em refereixo a la calor meteorològica, que Déu n'hi do, sinó a com està bullint tot el panorama nacional i internacional. Donant una ullada a aquest darrer, el trobem presidit per la guerra d'Ucraïna i totes les seves conseqüències humanes i econòmiques. El sàtrapa de Putin ha perdut els papers i ara no sap on trobar-los. Es pensava que la invasió d'Ucraïna per l'exèrcit rus seria un passeig i no està sent així. No es pot negar que s'estan fent amb el Donbass i potser se'l quedaran per sempre, però en un futur mitjà el dit sàtrapa haurà d'anar molt en compte si vol tirar més enllà. Ucraïna li ha plantat cara i l'ha fet avergonyir més d'una vegada. No entraré en la casuística que és ben coneguda.

El desastre més gran és l'humà. Morts, ferits, desplaçats dins i fora del país, por, patiments, separacions de famílies. I, no trigarà gaire a caure l'hivern, que no serà per a Rússia aquell "general" que va derrotar Napoleó i els nazis, perquè els ucraïnesos estan tan avesats a l'hivern com els russos. A nivell global i sobretot en el pla europeu les conseqüències en la crisi energètica ha arrossegat l'economia a una crisi de la qual el més fort encara ha d'arribar i no trigarà gaire. Hi ha una cosa que no entenc. Com és possible que la cancellera alemanya, Angela Merkel, hagués consentit la dependència tan elevada de Rússia en el pla energètic? Refiar-se d'un tipus com Putin és una temeritat. No se'n refien ni els mateixos russos. Direu que el voten. Allí el vot és tan volàtil com en la pitjor dictadura; ja m'enteneu. Per a mi, en aquests moments, el gran risc és un desastre nuclear, tant pel que fa al risc en la central nuclear de Zaporíjia com que al sàtrapa del Kremlin li doni per prémer el botó nuclear. Aquestes dues possibilitats pengen com una espasa de Damocles damunt de tots

nosaltres.

I, què fa el *gobierno* espanyol davant d'aquesta crisi que alguns, no gaire assabentats, diuen que ens afecta menys que a altres països. Com a mostra, durant el darrer any l'energia elèctrica ha pujat a l'Estat espanyol més d'un 60% mentre a França ho ha fet en un 8%. Qui va reconèixer que el Sàhara Occidental pertany al Marroc, posant-se d'esquena amb Algèria el gas de la qual ara és el més desitjat d'Europa? Ja ha augmentat el flux d'aquest gas a través d'Itàlia i a més bon preu que a Espanya. A Madrid no paren d'espifiar-la. No tan sols les fan molt grosses amb Catalunya sinó amb tot l'Estat. Macron no vol que el gasoducte, ara aturat a Hostalric, passi per França per anar a Alemanya i se'n va a Algèria, on fins ara cap alt dignatari francès havia gosat anar (recordem la seva guerra amb l'ex colònia) i es fica el president del país magrebí a la butxaca. Igual que Pedro Sánchez... i a l'àmbit europeu, l'impresentable Pepe Borrell. A Europa, quan van maldades, tothom va a la seva.

He parlat d'espifiades a l'Estat al que encara pertanyem, però, i Catalunya, què fem amb "allò" nostre? Vam guanyar el Referèndum d'Autodeterminació del 1r d'octubre de 2017, el govern actual va prometre portar-nos a la independència i, en comptes de complir la seva paraula, es dediquen a barallar-se entre ells, ERC i JuntsxCat; el foc que aviven altres ni els escalfa, PSC, Comuns, etc. La qüestió és el poder, les poltrones. S'han dit el nom del porc, fins i tot durant les vacances; és clar, no costa gaire treure el mòbil a la platja i tirar de Twitter. Res de raonaments amb contingut, res; quatre "paraules" i a esperar què contesta l'altre per tornar-hi. S'han acusat fins i tot de traïdors. Aneu en compte! Això és molt fort! Aquí, dels traïdors de veritat ningú no se'n recorda. Aquelles grans empreses i bancs que van marxar de Catalunya per posar-se a les ordres del Borbó enemic de Catalunya, aquests són els veritables traïdors.

Uns i altres fan circular informacions de "bona tinta" com ara

dir que ERC fa el que fa perquè van canviar els indults, especialment a Junqueras, per les votacions favorables del *gobierno* al Congrés de Madrid o la presència a la famosa taula de diàleg que si per alguna cosa serveix, només pot ser mostrar a Europa que l'independentisme català està pel diàleg. Sembla que aquest mateix mes d'agost Pedro Sánchez va amenaçar ERC de tirar enrere els indults si ERC no votava a favor d'aquesta gran llei sobre estalvi energètic que, per cert, amagava coses de pes com la recentralització de la direcció dels bombers en les tasques d'apagar focs als boscos o també la recentralització (si és que alguna vegada havia estat centralitzat) el servei Meteorològic de Catalunya, la nacionalització de vies radials de Madrid, que ara pagarem tots i la propina de més de mil euros a un dels components dels poders fàctics de l'Estat.

Donem la impressió que a Catalunya no tenim bons polítics (a Madrid tampoc, és clar) i n'hi ha. Però, on són? Qui són? Un articulista deia avui que les conselleries en mans de Junts funcionen millor que les d'Esquerra. Jo no ho sé perquè no he fet cap auditoria d'aquesta mena. Endemés, he repetit manta vegada que no soc de cap partit, independentista i prou. Però examinant el nostre panorama polític també tinc alguna opinió i gosaré a dir noms, cosa que no he fet mai en aquestes cartes. M'agrada la consellera Vilagrà; crec que té el tremp que cal i possiblement podria substituir el seu cap. M'agrada Laura Borràs, la vaig descobrir fa anys pels seus llibre sobre lectures. Crec que era la consellera de Cultura perfecte, però també crec que no hauria hagut d'anar més amunt. Ah! Sobre les acusacions que se li fan de malversació diré que jo no ho sé perquè no hi era a la institució, però si fos veritat, que tiri la primera pedra el polític o alt funcionari de qualsevol administració que no hagi trocejat concursos públics per no haver de convocar-los. I això va per TOTS. Acabaré dient que m'agrada el conseller Giró d'Economia i com a polític més complet per al futur, Jordi Turull. Temps al temps.